

rens Mening om denne Sag, og saa forudsætter jeg, at Sagen atter vil komme frem mellem anden og tredie Behandling, saaledes at Finansudvalget maaske kan faa Lejlighed til at se de indkomne Tilbud og tage endelig Stilling til Sagen. For mit Vedkommende ønskede jeg overordentlig gerne, at denne Bevilling kunde blive her i Landet, og det af mange Grunde. For det første er det min Overbevisning, at dansk Industri udmærket godt kan magte den Virksomhed, og for det andet have vi saa sørgeligt mange af Arbejdere indenfor Metalindustrien gaaende arbejdsløse, og de vilde med største Glæde tage fat paa Udførelsen af dette Arbejde. Jeg saa helst, at Arbejdet kunde blive udført paa Statsbanernes egne Værksteder, men det er ikke for mig det principielle i Sagen. Det, der for mig staar som det vigtigste i denne Sag, er, at Arbejdet udføres i Inlandet, om det kan ske paa Statsbanernes Værksteder, eller om det skal ske paa private Værksteder, er et Spørgsmaal, der kommer i anden Række.

Den ærede Ordfører udtalte, at han ønskede, at vi skulde gaa bort fra Sidegangsvognene og tilbage til de gamle Kupévogne, eller i hvert Tilfælde, at man skulde indskrænke Anskaffelsen af Sidegangsvogne og begynde atter at anskaffe nogle af de gamle Kupévogne. Jeg forstod ham ikke rigtigt her. Jeg ved ikke, om Meningen var, at han vilde helt bort fra Sidegangsvognene (*Ordføreren* [P. T. Nielsen]: Nej!). Altsaa, vi skulde beholde begge Typer. Men i hvert Tilfælde talte han for, at man noget mere skulde anskaffe Kupévogne, end man har gjort i de senere Aar. Jeg kan ikke dele hans Anskuelse her. Det forekommer mig, at Sidegangsvognene betyde et meget stort Fremskridt for de rejsende, men de have deres Ulemper. Blandt andet nævnede den ærede Ordfører den Ulempe, at naar man gaar ind i en Sidegangsvogn paa en Station, viser det sig ofte, at den er overfyldt af Mennesker, som staa i Gangen og Kupeerne, men det er ofte Folk, som slet ikke skulle med Toget, men blot ledsage de rejsende for at sige Farvel til dem. Det er en Uting, at de skulde have Lov til at gaa ind og fylde Vognene. Der burde træffes Foranstaltninger til at hindre det, saa at kun de, der virkelig skulle rejse, komme ind i Vognene, og at de andre blive udenfor paa Perronerne, de have ingenting at bestille i Vognene. Jeg ved, at den Trafik drives saa vidt, at de ledsagende gaa ind i Kupeerne, sætte sig ned og stille sig an

derinde, saa at det ser ud, som om Vognen er opfyldt af rejsende. Saa maa andre rejsende søge sig andre Pladser. Lige før Toget gaar, gaa de uvedkommende Personer ud, men saa have de opnaaet at skaffe rigelig Plads for deres Venner og Bekendte, som de have fulgt paa Vej. Kunde vi komme bort fra den Uskik, tror jeg, der vilde være vundet adskilligt.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale § 19 B., Udgiftsbudgettet for Ministeriet for offentlige Arbejder. Der er et Spørgsmaal, som har givet Anledning til et Samraad, nemlig om Overopsynet med Landevejene. Dertil har Staten — jeg ved ikke i hvor mange Aar, men i lange Tider — givet en Bevilling paa 8,000 Kr. Vi have ment, at denne Bevilling kunde spares. Der er neppe Grund til at have Embedsmænd siddende her i København, for at de skulde føre Opsyn med Landevejene ude omkring i det ganske Land. Vejene, synes jeg, kunne meget godt overlades, de kommunale Veje til Kommunerne og Amtsvejene til Amtsraadene. De ere ganske sikkert i Stand til at føre det fornødne Tilsyn. Det Tilsyn, som føres her inde fra, er neppe meget værd. Det er to gamle Officerer, som have den Bestilling. Den ene er 85, den anden er 67 Aar. De ere pensionerede, og der er altsaa sørget for dem paa anden Maade. Men de faa nu disse 8,000 Kr. paa den Maade, at de 3,200 Kr. gaa til Lønninger, de 2,000 Kr. til noget, de kalde Kontorholdsvederlag, og Resten gaar til Rejseudgifter og Diæter. Hvert femte Aar indgive de en Beretning om Landevejenes Tilstand her i Danmark. For øvrigt bestaar vist deres Tilsyn i, at de i Ro og Mag fare hen over Landevejene i Landauer og se lidt paa dem, saa er det Arbejde gjort og de Penge tjente. Af den Slags Ting finder man mange paa Finanslovene, og det er netop disse Ben og Biindtægter, som Embedsmændene forstaa at skaffe sig. Jeg synes, det er et udmærket Eksempel paa, at man er inde paa noget forkert. Jeg vil derfor haabe, at vi kunde træffe en Ordning, saaledes at Tilsynet overlades til dem, som have Interesse i det, og at Staten derved kunde spare det omtalte Beløb.

Routen Kalundborg—Aarhus har ogsaa været til Forhandling i Finansudvalget, og der er fra Socialdemokratiets Side fremsat Ønske om, at denne Route kunde gaa over til Statsdrift. Det er jo bekendt, at det er Det forenede Dampskibsselskab, som driver Routen og dertil faar en Subvention fra Statskassen. Navnlig i de se-